N°. 17. A°. 1841.

ZATURDAG, den 27sten FEBRUARIJ.

# Nieuwe Surinaamsche Courant.

## PARAMARIBO.

### Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 24 Februarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 20sten dezer maand, N°. 235, zijn op verzoek van de Weduwe S. J. CONTENT, geboren PRINS, aan den minderjarigen ABRAHAM SIMON CONTENT, geboren op den 17den October 1819, verleend, *Brieven van Meerderjarigheid.*

*De Gouvernements Secretaris,*
G. S. DE VEER.

### Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 Februarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 6 dezer maand, N°. 164, is op verzoek van SUSANNA van KUSTNER aan hare gemanumitteerde minderjarige Kinderen GEORGE VOGELSCHRIK en KAREL VIERAKKER toegestaan om in plaats van de door hen gevoerd wordende familie-namen, die van hunne Moeder aan te nemen, en zich alzoo te noemen:

GEORGE van KUSTNER. — En
KAREL van KUSTNER.

*De Gouvernements Secretaris,*
G. S. DE VEER.

### Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 Februarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 17 dezer maand, N°. 216, is op verzoek van JACOB RIEMS DE VRIES, aan de gemanumitteerde ANNA DAMRAK toegestaan, om zich in het vervolg te noemen:

ANNA TENDAAL.

*De Gouvernements Secretaris,*
G. S. DE VEER.

### Militair Bureau.

PARAMARIBO, *den 23 Februarij 1841.*

Door Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West - Indische Bezittingen, is bij Gouvernements - Order van heden, No. 41, aan den Sergeant Majoor *titulair*, A. D. CHARLOUIS, dienende bij de Kompagnie Koloniale Guides, onder nadere approbatie van Hooger hand, toegekend de rang van *Tweede Luitenant bij dat Wapen*, om bij de Administratie der Troepen te blijven fungeren.

*De Kapitein Adjudant,*
F. C. COBLIJN.

## MENGELWERK.

### De zegepraal der onschuld en deugd.

Ik kwam van de hoogeschool in het ouderlijk huis terug, en geloofde vier jaren aldaar niet te vergeefs doorgebragt te hebben, ten minste met volle regt eene D. onder mijn' naam te kunnen plaatsen, zonder voor deskundigen der Artsenij-wetenschap, mij te schamen. Mijn vader, in het minst geen ongeleerde, speelde eenige dagen met mij den onverschillige, waarschijnlijk, om het punt te vinden, bij hetwelk hij mij vatten kon. Eerst acht dagen daarna zeide hij:

»Nu, God dank! het geld, dat ik voor uwe studie, mijn zoon, heb betaald, is niet weggeworpen; zonder verantwoording te vreezen kan ik u een gedeelte mijner patiënten overgeven; dus gaat gij morgen naar den Geheimraad Wendheim — een' mijner voornaamste patiënten — hij wil het geheele jaar door ziek wezen, en is zoo gezond als slechts een mensch zijn kan: hij laat zich echter niet overreden — gij zorgt slechts, dat hij steeds open lijf houde, opdat hem die duizenden oesters, ganzen en leverpastijen, die de champagne niet alleen kan verteren, de maag niet bederven. Van dezen naar den Commercieraad Aesch; hij is 82 jaren oud, en wil echter nog eene halve eeuw leven, om de millioen, waaraan nog een vierde gedeelte ontbreekt, voltallig te kunnen maken. Hem behoeft gij niets voor te schrijven, want hij zou toch niets gebruiken, omdat hem het minste geneesmiddel nog te duur is; zeg hem alleen; dat zijn pols in orde is; hij is, ook gezond — dan hebt gij alles gedaan, maar bezoeken moet gij hem om de twee dagen. Van daar naar de Gravin Sussbach. — Zij behoeft geen' Doctor — echter naar het welzijn van haren Mops moet gij dagelijks vernemen — vergeet niet »Uwe hooggrafelijke genade," »en, Uwe Hooggeborene" zoo veel mogelijk in uwe reden in te lasschen. Zij betaalt twintig Fredriks-d'or in het jaar! — Vervolgens bezoekt gij den koopman Walter dagelijks; het ontbreekt hem en zijn geheel huisgezin aan niets dan aan verstand, en dat kan een Doctor ook met den Neurenberger trechter niet ingieten: de man leeft naar den grootsten *bon ton*, begeert een' Huisarts, die hem dagelijks eene visite maakt, en betaalt goed."

»Maar, lieve vader!" viel ik hem in de rede: »met zulke dwazen moet ik dan —"

»Halt!" riep hij: »ik weet, wat gij wilt zeggen — hier hebt gij eene lijst van arme handswerklieden, die inderdaad ziek zijn; deze bezoekt gij zonder betaling te vorderen, en zoo de nood gebiedt — en dit is het geval bij de meesten — betaalt gij de medicijnen uit uwen zak. Zouden wij in staat zijn dit te doen, zoo wij deze dwazen niet hadden? Gij en ik maken hen toch niet verstandiger — alzoo —"

Thans was ik tevreden, ik schreef eene lijst der dwazen in mijn zakboek, en legde er die der armen bij.

»Nog iets!" zeide mijn vader: »ook uwe tante in *Holsdorf* moet gij dikwerf bezoeken; zij woont slechts een uur van hier, zij behoort, wel is waar, ook tot degenen, die, omdat de groote wereld het wil, gaarne dikmaals het bezoek van een' Doctor ontvangen; maar zij is, vooreerst, de zuster uwer moeder, en lijdt werkelijk sterk aan de jicht, ook zijt gij hare eenige erfgenaam; doch deze vertrouw ik uw hart aan, en gij zult het laatste als eene bijzaak beschouwen."

Ik ging naar den Geheimraad. De gezondheid lachte uit zijn vollemaansgezigt, een schotel met gebak, een ander met kleine worsten, gedroogde ossetongen en pooten, eene Engelsche kaas, daarbij een schotel met karbonaden, benevens eene flesch Kaapwijn stonden voor hem — het was zijn ontbijt.

»Goeden morgen, Heer Doctor!" riep hij mij tegen; goed dat gij komt, ik heb uwe hulp zeer noodig. — Gij zijt toch een *Brownian?* uw Heer vader heeft het mij verzekerd. — Alleen zoo iemand kan mijn Doctor zijn. — Heden nacht heb ik zeer slecht geslapen, gestadig gedroomd — gisteren geen eetlust, heden ook niet, verhitting in het bloed — steken in de zijde — dikwijls benaauwdheden, meest des avonds — in het kort, ik ben zeer ziek. Wat zegt gij?"

Ik dacht aan de arme handwerkslieden, en dit maakte, dat ik den veelvraat niet ronduit de waarheid zeide. Ik voelde met veel beteekenis zijnen pols, verzekerde, dat hij zeer zwak sloeg, ofschoon hij in den volmaaksten staat van gezondheid niet anders kon kloppen; ik schreef hem een afleidend middel voor; bezocht eenen zieken schoenmaker, die heden zijn laatste geld, dat hij voor zijnen arbeid had ontvangen, in de apotheek betaald had, schreef hem het noodige voor, legde twee guldens op de tafel, en ging nu tevreden naar den Commercieraad.

Met dezen was ik spoedig in orde, ik verzekerde hem, dat hij zoo oud als wijlen Methuzalem zou worden, en ging verder naar de Gravin Sussbach. Een boerenlummel, die onlangs van den mistwagen tot hooggravelijken deurwachter verheven was, gaf mij aan eenen bedienden over; dezen geleidde mij de trappen op, bragt mij in eene voorkamer, en diende mij aan, nu opende hij de deur van een ander vertrek, ik trad binnen, en een allerliefst meisje, het bekoorlijkste beeld der schepping, aanminniger, dan de Madonna van Guido Reni, zeide, met eene welluidende zilveren stem: »Mevrouw de Gravin zal aanstonds komen, gelief intusschen plaats te nemen;" ik nam plaats aan hare zijde, bij het borduurraam; en, na vijf minuten, wenschte ik, dat de Gravin zoo veel uren nog mogt wegblijven.

Te vroeg vlogen de vleugeldeuren open; en de Gravin, vijftig jaren oud, opgeschikt als een meisje van vijftien jaren, trad binnen, met een' grijzen mops onder den arm, die den onbekende de tanden toonde. »*Bonjour, mon Docteur!* Louize! beschout voor *Jolly*. Gij zijt door Mijnheer uw' vader mij aanbevolen. Louize! mijne handschoenen. Geloof mij, Heer Doctor! mijn arme mops heeft dezen nacht geen oog toegedaan. Louize! een' stoel. Dat meisje geeft ook op niets acht."

Nog eene poos ging het zoo voort, ik moest *nolens volens* voor den hond, een geneesmiddel, om beter te kunnen slapen, voorschrijven, en ontving daarna voor heden mijn afscheid, met het bevel, niet te verzuimen, van naar *Jolly's* gezondheid te komen vernemen.

De koopman Walter ontving mij met eene beschermende houding en verzocht zijn' nieuwen huisdoctor op het middagmaal hetwelk deze afsloeg, zijne overige patienten bezocht, en naar huis spoedde, om aan Louize te denken.

Maar wie was deze Louize?

Er zijn menschen, aan wie het noodlot steeds eenen rozekrans der vreugde aanbiedt, en naderen zij, eenen doornenkrans om de slapen slingert. Onder deze menschen behoorde Louize. Zij had eens betere dagen beleefd, hare ouders gaven haar de beste opvoeding. De val van een aanzienlijk huis in *Londen* sleepte ook haren vader mede; die slag bragt hem en zijne echtgenoot kort na elkander in het graf. Aan het graf harer ouderen gevoelde de 15jarige weeze, hoe luttel het genot van aardsche vreugd is. Zonder vrienden stond zij daar, wier hart zoo zeer voor vriendschap klopte. O! hoe veel had zij toen niet voor den toon eener vriendelijke stem gegeven; hoe veel voor den handdruk eens vriends. Zij werd, door nooddrang, Gezelschapsjufvrouw bij

de Gravin S u s s b a c h, en deze heerschte over de arme treurende, die dikwijls vergeefsch de oogen sloot, om met haren kommer alleen te zijn. Het huis der Gravin was haar eene hel, want toemeloos waren hare bevelen, en immer onvriendelijker de toon harer woorden, en toch had de ongelukkige weeze het twee volle jaren in deze martelkamer uitgehouden, toen ik haar kennen leerde.

Ik zag L o u i z e dagelijks, bewonderde hare zachtmoedigheid, hare edele geaardheid en bevallige gedaante, en eerde hare deugd. Ik beminde haar, maar zag tevens de onmogelijkheid in, haar vooreerst mijne hand aan te bieden. Mijn vader had een rijkelijk inkomen, maar geen vergaard vermogen; ik was een aanvanger, wien het aan duizend dingen, om van eigene tafel te eten, ontbrak, en L o u i z e was arm, en toch had ik zoo gaarne de arme uit haren kerker gered. Daar viel mij tante P h i l i p p i n e in, en ik besloot naar *Holsdorf* te rijden, om daar een verblijf voor de arme te vinden.

Ik opende de deur van het woonvertrek mijner tante, en van eenen bonten arlequins zetel verhief zich eene vrouwelijke figuur, terwijl een geheel leger van mopsleeuwjes, kees en andere soorten van honden, als op een gegeven teeken, op mij aanvielen, en het mij geheel onmogelijk maakte, mijne goede tante te zeggen, dat haar hoopvolle neef voor haar stond.

Nadat het regement blaffers afgemarcheerd was, kwam het tot eene verklaring, en tante, P h i l i p p i n e verheugde zich hartelijk, A d o l f j e zoo tot eenen A d o l f opgegroeid te zien. Spoedig ontdekte ik het goede hart mijner tante, en besloot, zoodra mogelijk, haar om een verblijf voor L o u i z e te verzoeken. Heden ging ik, zonder iets van mijn voorstel te laten blijken, met de toegenegenheid van tante beschonken, en als vriend van *Karo*, *Mops* en andere keffers, naar huis.

Den volgenden dag zag ik L o u i s e, en vond in hare schoone oogen sporen van tranen, die zij voor mij trachtte te verbergen; zij nam, zoodra zij mij zag, hare vrolijke luim aan, en de ervarenste menschenkenner zou hier geene droefheid gezocht hebben. Het is een schoon oogenblik, ongelukkigen te zien, die uit het ongeluk eene rijke bron voor hunnen geest gemaakt hebben, en niet alleen eeuwig klagen. Dit was het geval bij haar, nooit ontvlood haren mond een enkele klaagtoon, en toch leed zij onbeschrijfelijk.

Wij spraken over het menschelijk lot; L o u i z e zeide:

»Zonder geluk en ongeluk zou het menschelijk leven, dunkt mij, geheel zonder genot zijn, want bestaat niet de vreugde in het overwinnen der zwarigheden? Doch er zijn rampen, die het geheele leven vergezellen, en eerst in het graf eindigen. Geduld kan het rampvolle lot zeer verligten, ook het gevoel, van schuldeloos te lijden, geeft moed en krachten, om het noodlot het hoofd te bieden." God! hoe dikwerf kwamen mij deze woorden in de gedachten, toen het goede deugdzame meisje zoo gruwzaam door het ijzere noodlot gefolterd werd, en nog zijn dezelve diep in mijn hart gegrift. Ik had L o u i z e mijne liefde nog niet bekend, doch had dezelve mijnen vader vertrouwd, hij kende het meisje, achtte haar, en keurde mijne liefde in geenen deele af, ook het plan niet, om L o u i z e aan de handen der gravin te onttrekken, en haar bij mijne tante te brengen.

Thans ijlde ik naar *Holsdorf*; spoedig was tante voor L o u i z e gewonnen, en beloofde mij, haar als eene dochter te beminnen. Tevreden spoedde ik mij terug, en wilde den volgenden morgen L o u i z e mijne liefde verklaren, en haar mijn plan bekend maken. De verbeelding schetste mij dien nacht de schoonste plannen voor de toekomst, en in mijne ziel kwam het minst de gedachte op, dat dit alles morgen zoo gruwzaam en zoo spoedig voor altijd verijdeld konde worden. Ik ging op het gewone uur naar de woning der Gravin; al de bedienden liepen door elkander, die diefegge, die bedriegster, hoorde ik uit elken mond, niemand wilde mij te woord staan, ik trad in de voorkamer, en hoorde de Gravin schelden en vloeken, een bediende opende mij eindelijk de deur, ik trad binnen, de Gravin zat op de sofa, een magistraatspersoon stond voor haar.

»Bezorg mij spoedig iets, om mijne zenuwen te doen bedaren, Doctor! riep zij, »ik heb mij bijna dood geërgerd, dat vrouwmensch, die L o u i z e, die ik zoo veel genade bewees, die ik van den bedelstaf verloste en in mijn huis nam, die ik beminde en verzorgde, als of zij mijn eigen kind was, heeft mij schandelijk bestolen!"

»L o u i z e!" riep ik, »onmogelijk!"

»Ja, deze vrome, deugdzame L o u i z e heeft mij twee ringen, de waarde van 25.000 gulden, ontstolen, en is gevlugt!"

Daar stond ik, als van den donder getroffen. Wat moest ik denken? Neen, zij is onschuldig, riep mij mijn hart toe, en toch sprak alles zoo luid tegen haar. De Gravin miste de ringen, den vorigen middag hadden zij nog in haren *boudoir* gelegen, waarin niemand, dan L o u i z e, kwam, en deze, zoo als het oogenschijnlijk bleek, was op denzelfden avond ontvlugt, en had al hare kleederen medegenomen. Reeds werd zij vervolgd, en de misdaad der vlugtelinge in alle nieuwsbladen aangekondigd.

Zonder bewustzijn dwaalde ik rond, mijn vader, die L o u i z e tot zulk eene misdaad onbekwaam achtte, moest thans zelf al de zieken bezoeken, mij was zulks onmogelijk.

Vier dagen daarna werd L o u i z e gevangen binnen gebragt, men had haar, in een klein stadje, aan de grenzen, waar zij te voet was aangekomen, achterhaald, de ringen waren niet bij haar gevonden. Zij werd geboeid, en in de algemeene gevangenis gebragt. Toen zij voor den regter verscheen, beriep zij zich op haren onschuld, waarom zij het huis der gravin verlaten had, wilde zij niet bekennen. »De oorzaak mijner vlugt," zeide zij, »is de gravin wel bekend," en wat ook de reger aanwendde, zij wilde niets meer zeggen. »God alleen weet het," zeide zij, hare oogen vol tranen ten hemel slaande, »dat ik onschuldig ben." Zij werd veroordeeld tot tien jaren tuchthuisstraf. Met lijdzame onderwerping verliet de ongelukkige hare regters, wier harten, door de edele gelatenheid der gevangene, luid voor hare onschuld spraken.

Mijn vader bezorgde haar eten van onze tafel, en een goed bed, ik zorgde voor boeken, en al, wat eenigzins hare gevangenis dragelijk kon maken. De cipier, door wiens handen alles, wat wij lieten bezorgen, ging, wist niet genoeg haar geduld, lijdzaamheid en dankbaarheid te prijzen.

Nadat eenige dagen verloopen waren, en niemand opdaagde, om de onschuld van L o u i z e te bewijzen, werd ik, op zekeren morgen bij de gravin geroepen, zij klaagde over hoofdpijn, verhitting en benaauwdheid zij lag te bed, ik ging in eene zijkamer, om een recept te schrijven, juist was ik daarmede gereed, toen eenig gedruisch mijne opmerkzaamheid boeide, de slaapkamer der gravin stond open, ik zag in dezelve, en een ekster, met eenen theelepel in zijn' bek, dien hij van de tafel genomen had, uit het venster vliegen, ik ijlde naar het venster, en zag den roover zijnen buit in eenen der aan het venster staande perenboomen verbergen. Spoedig riep ik den tuinman, om in den boom te klimmen, en het nest des roovers te doorzoeken, weldra vond hij den theelepel, en — de 2 vermiste ringen der gravin. L o u i z e was onschuldig! Alles in huis verheugde zich, want iedereen beminde het goede, zachtaardige meisje, slechts de gravin, ofschoon verheugd, hare ringen terug te hebben, scheen, wegens L o u i z e's onschuld, geene vreugde, maar veeleer eene zekere verlegenheid te toonen, hetgeen, ofschoon mijne oogen van blijdschap met tranen gevuld waren, mij niet ontging. Ik liet het mij niet ontnemen, L o u i z e's onschuld te verspreiden, en vloog naar den regter, die na de zaak bij de Gravin onderzocht te hebben, de onschuldig lijdende hare vrijheid weder gaf. In zegepraal bragt ik haar naar *Holsdorf*, bij tante P h i l i p p i n e, die haar met hartelijkheid, als eene verlorene dochter, ontving. L o u i z e's gezondheid was door haar onverdiend lijden verzwakt, ik reed daarom dagelijks naar *Holsdorf*, en had het geluk, haar spoedig te herstellen, ofschoon eene stille zwaarmoedigheid op haar gelaat zich verspreid had. Thans bekende ik haar mijne liefde. Zij sloeg hare oogen ter aarde, en tranen stroomden langs hare wangen. »Hoe kan u," sprak zij, »eene van hare eer beroofde dierbaar zijn?"

»Eene onschuldige!" riep ik.

»Als gij al, Heer Doctor! een meisje uwe hand zoudt willen aanbieden, op wier naam eene onuitwischbare vlek kleeft, zoude ik mogen inwilligen, om den man, dien ik eer, dien ik bemin, ik beken het, altijd door mijne tegenwoordigheid deze verschrikkelijke onteering te herinneren? Al is dezelve uit zijn geheugen gewischt, dan zal toch de wereld, van wier oordeel de mensch dikwerf afhangt, dezelve nooit vergeten. Neen, lieve A d o l f! daartoe vereer ik u te zeer." Ik wilde haar van deze gedachten afleiden, zeide haar, dat R*** het eenige land niet was, waar twee deugdzame menschen gelukkig zouden kunnen leven, en — juist werd de kamerdienaar der Vorstin aangediend, hij bragt een eigenhandig biljet dezer edele Prinses aan L o u i s e, waarin L o u i s e den anderen morgen bij de Prinses genoodigd werd, een vorstelijke wagen zoude haar op het bepaalde uur afhalen. »Ook u, Heer Doctor!" zeide de bediende, »wil hare Doorluchtigheid morgen op hetzelfde uur spreken, ik ben deswege reeds aan uwe woning geweest."

Wat wil de Vorstin van u?" vraagde ik mij zelven, en ging op het bepaalde uur naar het hof. Ik werd aanstonds in de kamer der Vorstin ontboden, bij wie ik de voornaamsten des hofs vond.

»Door u," zeide de Vorstin tot mij, »kwam de onschuld der deugdzame L o u i s e aan het licht, hiervan is de wereld overtuigd: doch de onkrenkbare deugd van dit meisje is de wereld nog onbekend, zij ontvlugtte het huis der Gravin, om de vervolgingen van den Prins N*** te ontgaan, noch zijne glansrijke aanbiedingen, noch zijne dreigingen, werkten op de onschuldige, hare eer was haar boven alles dierbaar, en daarom vlugtte zij. Zulk een onschuldig, deugdzaam meisje verdient niet alleen, dat hare onschuld de wereld bekend worde, zij verdient boven dat eene schitterende belooning. Dit voor eene eer rekenende, heb ik op mij genomen."

Thans verscheen L o u i s e, de Vorstin sloot haar in hare armen, en stelde haar aan de hovelingen voor, welke zij ontsloeg, en beval slechts L o u i s e en mij te blijven.

»Mijn gemaal," zeide zij, »schenk u door mij, eene vergoeding voor uw onverdiend lijden, het is eene staatsobligatie van 6000 gulden, hier voeg ik uit mijn eigen kas nog 4000 guldens bij, alsmede dit halssieraad waaraan mijn en des Vorsten beeld hangt, draag dit tot een aandenken aan ons, en het geld diene tot een bruidsgeschenk. Dat gij elkander bemint, weet ik door uwen vader, Doctor! — ook het edel gedrag, door u aan den dag gelegd, L o u i z e, is mij niet onbekend. En, als mijn gemaal en ik u eeren, dan zal ook de wereld u eeren, want men kent ons, dat wij geene onwaardigen onze achting zullen schenken. — Daarom geene tegenwerpingen meer. Gij houdt beiden bij ons het middagmaal, en hier zal ook tegelijk uwe verloving gevierd worden. Neemt beide deze ringen, het zijn dezelfde, die u onschuldig lijden baarden, de Gravin, wie hartelijk alles berouwt, geeft u dezelve tot een geschenk, En daar toch de jongman ook iets in huis moet brengen, zoo maakt hiermede" — zij gaf mij een papier — »mijn gemaal hem tot Hofraad en Lijfdocter met een jaarlijks inkomen van 3000 guldens."

Wij knielden beiden voor de edele Vorstin die ons oprigtte, en ons in de eetzaal geleidde, waar reeds het geheele hof, en ook mijn vader en tante P h i l i p p i n e zich bevonden.

Weldra verscheen de Vorst, de Vorstin stelde ons aan hem voor, de Vorst nam L o u i s e bij de hand, en geleidde haar aan tafel aan zijne zijde, terwijl hij zeide: »Zoo vieren onschuld en deugd hare zegepraal."

---

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.